

RUFITHORPE

**MARGO HEEFT
GELDPROBLEMEN**

Vertaald door Janne Van Beek

Amsterdam

1

Je staat op het punt aan een nieuw boek te beginnen en eerlijk gezegd ben je een tikje nerveus. Het begin van een roman is als een eerste date. Je hoopt dat je vanaf de eerste zin wordt betoverd en in het verhaal kunt wegzinken als in een warm bad, dat je er helemaal in opgaat. Maar die hoop wordt getemperd door de verwachting dat je in plaats daarvan een heleboel namen zult moeten onthouden en beleefd moet meevolgen alsof je op de babyshower bent van een vrouw die je nauwelijks kent. En dat is oké, want het zou niet de eerste keer zijn dat je verliefd wordt op een boek dat jou niet vanaf de eerste alinea aangreep. Maar dat neemt niet weg dat je hoopt dat een boek je in het duister van je geest overvalt en op de keel kust.

Margo's babyshower werd georganiseerd door Tessa, de eigenaar van het restaurant waar ze werkte, en Tessa dacht dat het grappig zou zijn om een taart in de vorm van een enorme pik te maken, misschien omdat Margo niet getrouwd was, en negentien jaar en niet oud genoeg om te drinken, of omdat ze zwanger was van haar professor. Tessa was een begenadigd bakker. Ze maakte de desserts van het restaurant allemaal zelf en had zich helemaal laten gaan met de piemeltaart: een driedimensionale fallus, met de hand gesneden uit twaalf lagen biscuitgebak, gewikkeld in mat roze glazuur. Ze had er een handpomp in gestoken en nadat ze *For she's gonna have a huge baby* hadden gezongen op de melodie van 'For He's a Jolly Good Fellow' en Margo de kaarsjes had uitgeblazen – God weet waarom, ze was niet jarig – kneep Tessa kort maar krachtig in de pomp en spoot er witte pudding uit de

top, die langs de zijkant naar beneden druppelde. Tessa slaakte een kreet van vreugde. Margo forceerde een lach en ging later zitten huilen op de wc.

Margo wist dat Tessa de taart met liefde had gemaakt. Tessa was zowel gemeen als lief. Toen Tessa ontdekte dat de jongen die de slaatjes maakte zijn reukzin en smaak had verloren nadat hij als tiener bijna dood was geslagen, schotelde ze hem een bord scheerschuim met potgrond voor en zei dat het een nieuw dessert was. Ze hield hem pas na twee grote happen tegen.

Margo wist dat Tessa een luchtige draai wilde geven aan een situatie die schrijnend was. Carnaval maken van tragedie was haar ding. Maar het leek Margo niet eerlijk dat de enige liefde die ze ter beschikking had zo ontoereikend en pijnlijk was.

Margo's moeder, Shyanne, had gezegd dat Margo een abortus moest laten uitvoeren. Margo's professor had haar gesmeekt om een abortus te laten uitvoeren. Ze vroeg zich af of ze de baby vooral graag wilde houden om te bewijzen dat ze niet zomaar naar hen zou luisteren. Het was niet bij haar opgekomen dat als ze dit standpunt zou innemen, ze gewoon minder met haar zouden omgaan. Of, in het geval van de professor, helemaal niet meer.

Shyanne legde zich uiteindelijk neer bij Margo's beslissing en probeerde haar zelfs te steunen, al was die steun niet altijd even behulpzaam. Toen Margo moest bevallen, was haar moeder vier uur te laat in het ziekenhuis omdat ze de hele stad was rondgereden om de perfecte teddybeer te zoeken. 'Je zult het nooit geloven, Margo, maar ik ben uiteindelijk teruggegaan naar Bloomingdale's omdat ze daar de beste hadden!'

Shyanne werkte al bijna vijftien jaar bij Bloomingdale's. Het beeld van haar benen in doorzichtige zwarte panty's was een van Margo's vroegste herinneringen. Shyanne overhandigde de beer, die wit was en enigszins geconstipeerd keek. Ze zette een hoog piepstemmetje op: 'Pers die baby eruit, ik wil mijn vriendje ontmoeten!'

Shyanne droeg zoveel parfum dat Margo stiekem blij was toen ze in een hoek ging zitten en wedstrijdpoker begon te spelen op

haar telefoon. PokerStars. Dat was haar ding. Tot diep in de nacht kauwde ze kauwgom en speelde ze poker, maakte die jokers met de grond gelijk. Zo noemde Shyanne de andere spelers: 'jokers'.

Een van de verpleegkundigen was behoorlijk onbeschoft en maakte grapjes over de naam die Margo had gekozen. Margo had de baby Bodhi genoemd, als in bodhisattva, en dat vond zelfs haar moeder een stomme naam, maar Shyanne mepte de verpleegkundige vol in het gezicht en zette de boel op stelten. Margo had zich nog nooit zo geliefd gevoeld door haar moeder als op dat moment en in de jaren daarop zou ze nog vaak terugdenken aan die mep en de verbijsterde uitdrukking op het gezicht van de verpleegkundige.

Maar dat was nadat ze een epidurale kreeg, een hele nacht verrekte van de dorst, om ijsklontjes smeekte en een gele spons kreeg om op te zuigen, want sponzen staan immers bekend om hun dorstlessende vermogen. 'Wat de fok,' mompelde Margo met de naar citroen smakende spons in haar mond. Dat was na al het persen en op tafel poepen, haar gynaecoloog die zijn neus ophaalde terwijl hij de rotzooi wegveegde en Margo die schreeuwde: 'Kom op zeg, niets wat je niet eerder hebt gezien!' En hij, lachend: 'Je hebt gelijk, mama, je hebt gelijk, en nu nog één keer flink persen.' En toen, de magie van Bodhi's glibberige paarse lijfje toen ze hem op haar borst legden, ze hem aandrukten met handdoeken, zijn stijf toegeknepen oogjes. Ze was meteen bezorgd omdat hij zo schriel was. Vooral zijn beentjes leken onderontwikkeld, als van een kikkervisje. Hij woog maar tweeënhalve kilo, ondanks het liedje dat ze op het werk voor haar hadden gezongen. En ze hield van hem. Ze hield zoveel van hem dat haar oren ervan suïden.

Pas toen Margo naar huis mocht, sloeg de paniek toe. Shyanne had al een shift gemist om bij de bevalling te kunnen zijn en kon niet nog een dag vrij nemen om Margo van het ziekenhuis naar huis te brengen. Bovendien was Shyanne technisch gezien uit het ziekenhuis verbannen omdat ze die verpleegkundige een mep had verkocht. Margo verzekerde haar moeder ervan dat ze zich wel

zou redden. Maar toen Margo het parkeerterrein af reed met haar krijsende baby in het hardplastic kinderzitje, voelde het alsof ze een bank beroofde. Zijn kreetjes klonken zo slijmerig en broos dat haar hart wild tekeering, en tijdens de drie kwartier durende rit naar huis bibberde ze aan één stuk door in haar stoel.

Ze parkeerde in de straat omdat hun appartement maar één parkeerplaats had, maar toen ze Bodhi van het achterstel wilde tillen, kreeg ze het zitje niet los. Ze drukte uit alle macht op de knop; was er een tweede knop die ze gelijktijdig moest indrukken? Ze wrikte het zitje heen en weer, maar lette erop dat ze er niet te hard mee schudde. Als er één ding was waar iedereen op had gehamerd, dan was het wel dat je nooit met de baby mocht schudden. Ondertussen was Bodhi hysterisch aan het huilen en ze dacht bij zichzelf: je hebt niet genoeg calorieën om zoveel energie te verbruiken, straks ga je dood voor ik je de trap op heb!

Na vijf minuten blinde paniek herinnerde ze zich dat ze ook gewoon de riempjes kon losmaken, en nadat ze een poos had geklungeld met de bizar grote plastic sluiting op zijn borst en met bovenmenselijke inspanning de stomme rode knop van de gesp op zijn kruis had ingeduwd (serieus, ze zag een familie bergbeklimmers voor zich die het gewend waren om met hun vingertoppen aan rotswanden te hangen en vervolgens besloten om babyspulpen te ontwerpen), lukte het om hem te bevrijden, maar toen had ze geen idee hoe ze tegelijkertijd dit kleine, fragiele wezentje en al haar tassen moest dragen. Haar hechtingen deden al verschrikkelijk veel pijn en ze vervloekte zichzelf dat ze zo ijdel was geweest om een jeansbroek in te pakken voor de reis naar huis. Dat hij nog paste was een schrale troost.

‘Oké,’ zei ze ernstig tegen Bodhi’s piepkleine lijfje, zijn paarse gezicht, zijn toegeknepen oogjes, ‘niet bewegen.’ Ze legde hem op de passagiersstoel zodat ze de hengsels van de luiertas en haar reistas over haar schouder kon hijsen om ze als patroongordels voor haar tieten te kruisen. Daarna tilde ze het minuscule babytje op en waggelde de straat door naar de lage bruine gebouwen

van Park Place. Het waren op zich prima appartementen, weggestopt achter een benzinstation met de opwindende naam Fuel Up!, maar tussen de vrolijke, bontgekleurde huizen uit de jaren veertig die de rest van de straat flankeerden, zag Park Place eruit als een ongenode gast.

Toen ze de buitentrapp op liep naar de eerste verdieping was ze doodsbang dat ze de baby zou laten vallen en dat zijn lichaampje als een gebraden kwartel naar beneden zou stuiteren, recht naar het gemeenschappelijke zwembad vol bladeren. Margo ging naar binnen en begroette Suzie, haar aardigste huisgenoot, die van larpes hield en zich ook op doordeweekse dagen weleens als elf verkleedde. Toen Margo eindelijk in haar kamer was, de deur sloot, haar tassen van zich af gooide en op bed ging zitten om Bodhi de borst te geven, had ze het gevoel dat ze in een oorlog had gevochten.

Niet dat ik mensen die echt in een oorlog hebben gevochten wil schofferen, maar deze mate van stress en fysieke ontbering was Margo totaal vreemd. Terwijl ze Bodhi borstvoeding gaf, dacht Margo aan één stuk door: ik ben de pineut, ik ben de pineut, ik ben de pineut. Het feit dat niemand voor haar zorgde, over haar inzat of haar hielp, weergalmde onverschillig door de ruimte om haar heen. Ze had deze baby net zo goed de borst kunnen geven op een verlaten ruimtestation.

Ze hield het volmaakte buidelkje van zijn warme lijfje in haar armen en keek naar zijn verfrommelde gezicht, de microscopisch kleine welving van zijn neusgaten, betoverend mooi en geribbeld. Ze had gelezen dat baby's alleen scherp zagen op een afstand van vijfenveertig centimeter, precies de afstand tot het gezicht van hun moeder tijdens het voeden, en hij lag nu naar haar te kijken. Wat zag hij? Ze voelde zich schuldig dat hij haar misschien zag huilen. Toen hij in slaap viel legde ze hem niet in zijn wieg zoals het hoorde, ze ging naast hem op bed liggen en voelde dat de batterij van haar bewustzijn leegliep. Ze was bang om in slaap te vallen als enige beschermer van dit wezentje, maar haar lichaam liet haar geen keuze.

Op de middelbare school leerde ik de termen ‘eerste persoon’, ‘derde persoon’ en ‘tweede persoon’ en ik dacht dat daarmee alles gezegd was over vertelperspectief, tot ik in de herfst van 2017 Bodhi’s vader leerde kennen. Mark gaf een vak over onmogelijke of onwaarschijnlijke vertelperspectieven. Ik herinner me dat Derek, een gozer waarmee ik dit vak volgde, huis-tuin-en-keukenpsychologie probeerde toe te passen op de protagonist van de novelle die we bespraken, en dat Mark steeds herhaalde: ‘De hoofdpersoon is geen echt persoon.’

‘Maar in het boek is het wel een echt persoon,’ wierp Derek tegen.

‘Ja, voor zover hij niet wordt voorgesteld als kat of robot,’ had Mark gezegd.

‘Ik denk dat hij, in het boek dan, een borderlinepersoonlijkhedsstoornis heeft.’

‘Dat is geen interessante manier om het boek te lezen.’

‘Voor jou misschien niet,’ zei Derek, ‘maak ik vind dat wel interessant.’ Hij droeg een zwarte beanie en je wist gewoon dat zijn haar daaronder vies was, slap en sluik, de vacht van een zieke kat. Hij was het type jongen dat nooit romantische belangstelling voor mij zou tonen en waar ik dan ook weinig gedachten aan vuil maakte. Hij keek ongetwijfeld veel buitenlandse films.

‘Maar het personage zou niet interessant zijn als het een echt persoon was,’ zei Mark. ‘Je zou zo iemand nooit willen ontmoeten, je zou er nooit mee bevriend worden. Personages zijn alleen interessant omdat ze niet echt zijn. De onechtheid maakt het juist boeiend. Sterker nog, ik zou zelfs durven te stellen dat alles wat echt interessant is, niet helemaal echt is.’

‘Echte dingen zijn saai en onechte dingen zijn interessant – gesnopen,’ zei Derek. Ik zag alleen de achterkant van zijn hoofd, maar het klonk alsof hij zijn ogen ten hemel sloeg, wat zelfs voor hem gewaagd was.

‘Het punt is,’ zei Mark, ‘dat de verteller niet x of y doet omdat hij een borderline persoonlijkheidsstoornis heeft. Hij doet x of y omdat de auteur hem dat láát doen. Je probeert geen relatie aan

te gaan met het personage. Je probeert een relatie aan te gaan met de auteur *door middel van* het personage.’

‘Oké,’ zei Derek, ‘dat klinkt al minder stom.’

‘Top,’ zei Mark, ‘ik neem genoeg met minder stom.’

En toen begon iedereen te lachen alsof we nu allemaal goede vrienden waren. Ik zei geen woord in die les. Ik zei helemaal nooit wat tijdens lessen. Het kwam oprecht niet bij me op om dat wel te doen. Docenten beweerden altijd dat participatie bij je cijfer hoorde. Ik had allang door dat dat flauwekul was. Ik had geen idee waarom mensen zich geroepen voelden om iets te zeggen in de les, maar er waren er altijd wel een paar die erop los ratelden alsof de professor de host van een talkshow was en zij de geliefde beroemdheid die promo kwam maken voor de film van hun eigen intellect.

Maar de dag waarop Mark onze eerste papers teruggaf, vroeg hij me na de les om bij hem langs te komen.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij.

‘O, ik ben ingeschreven voor dit vak,’ zei ik.

‘Nee,’ zei hij. ‘Deze paper.’

Nu pas zag ik dat hij mijn paper in zijn handen hield. Ik zag dat er een grote rode 10 op stond, maar veinsde bezorgdheid. Geen idee waarom.

‘Was de paper niet goed?’

‘Nee, de paper was uitstekend. Ik vraag me af waarom je op Fullerton Junior College zit. Jij kunt studeren waar je maar wilt.’

‘Hoezo,’ zei ik lachend, ‘aan Harvard of zo?’

‘Ja, aan Harvard.’

‘Ik denk niet dat je tot Harvard wordt toegelaten omdat je een goede paper voor Engels schrijft.’

‘Dat is precies waarom ze je tot Harvard toelaten.’

‘O,’ zei ik.

‘Wil je een keer koffie gaan drinken?’ vroeg hij. ‘Dan praten we verder.’

‘Is goed,’ zei ik. Ik had niet door dat hij belangstelling voor me had. Dat kwam niet bij me op. Hij was getrouwd, droeg een ring,

was eind dertig, oud genoeg om niet op die manier aan hem te denken. Maar als ik had geweten wat zijn bedoelingen waren, had ik nog steeds koffie met hem willen drinken.

Hij was mijn professor en op de een of andere manier stond hij daarom buiten de rest van de mensheid. In het begin kon ik me niet goed voorstellen dat ik hem kon kwetsen of op wat voor manier dan ook beïnvloeden. Ik aanvaardde hem zoals hij was, alsof hij het recht had verworven om knullig en raar en ontrouw te zijn omdat hij beter en slimmer was dan andere mensen, beter en slimmer dan ik. Mark leek even grillig en onbegrijpelijk waardeeloos als de stad Fullerton.

Fullerton was niet rijker dan Downey, waar ik was opgegroeid, maar er hing een totaal andere sfeer door de twee colleges: Cal State Fullerton en zijn kleine zusje, Fullerton College. In Downey kon je te dure zeevruchten eten in een donker restaurant dat vibreerde van de techno of een uur voor Porto's in de rij staan voor Instagramwaardige zoete broodjes. Daarmee vergeleken leek Fullerton op een stad die gerund werd door ongetrouwde tantes. Er waren zoveel tandartsen en belastingadviseurs dat je zou denken dat mensen niets anders te doen hadden. Zelfs de studentenhuisen stonden er schilderachtig en onschuldiger bij in de schaduw van grote iepen. Fullerton haalde geen geld uit industrie, maar uit de connectie met onderwijs, en de colleges waren reden genoeg om de huurprijzen op te schroeven en de dollars te doen stromen. Mark maakte daar deel van uit. Hij was een windgong in menselijke gedaante die knullig in de roemrijke boom van het hoger onderwijs bungelde.

In het begin had ik dan ook het gevoel dat ik de overhand had in de machtsdynamiek. Dat hij professor was maakte me niet blind voor zijn tekortkomingen: ik was me maar al te bewust van zijn lachwekkende broek (groen! ribfluweel!), schoenen (Birkenstocks!) en het beduimelde exemplaar van *Beowulf* dat tevoorschijn piepte uit zijn koerierstas (koerierstas!).

Maar het leek wel alsof ik in zijn ogen een personage uit een

boek was. Zo kon hij er maar niet bij dat ik een tatoeage van Kermit op mijn heup had.

‘Waarom Kermit?’ vroeg hij de eerste keer dat we met elkaar naar bed gingen, en hij streek met zijn vinger over Kermits groene lijfje.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik wilde een tatoeage. Alle andere opties waren messen of slangen of serieuze dingen en ik ben gewoon geen serieus persoon.’

‘Wat voor persoon ben je dan?’

Ik dacht na. ‘Een melig persoon.’

‘Melig!’ proestte hij.

‘Ja, melig,’ zei ik. ‘Ik wil maar zeggen, ik geloofde in de kerstman tot ik twaalf was. Ik ben supermelig!’

‘Jij bent de uniekste persoon die ik ooit heb ontmoet,’ zei hij met ontzag.

Dat was deels waarom ik hem niet over mijn vader vertelde. Je hebt mensen die professioneel worstelen verafgoden en mensen die op professioneel worstelen neerkijken, en ik was bang dat Mark iemand was die verafgoodde waar hij op neerkeek. Ik wist dat mijn carnavaleske stamboom een instantfetisj voor hem zou worden. Hoe nepper dingen lijken, hoe meer ze ons intrigeren – dat vond Mark zo leuk aan vertelperspectief: dat het overduidelijk nep was of probeerde om echt te zijn, wat dan vreemd genoeg weer een andere manier was om te tonen hoe nep het was.

‘De manier waarop je kijkt, verandert wat je ziet,’ zei hij.

Daarom helpt het om in de derde persoon te schrijven. Het is makkelijker om sympathie op te brengen voor de Margo van toen dan om uit te leggen hoe en waarom ik deed wat ik deed.

Het verwarrende aan Bodhi’s vader was dat ik alleen maar met hem naar bed ging omdat hij macht had, omdat hij mijn professor Engels was, van mijn favoriete vak. En toch school een groot deel van de aantrekkingskracht in het feit dat hij volhield dat ik

de macht had. Wie van ons twee had nu eigenlijk de macht? Daar piekerde ik eindeloos over.

Los van het feit dat hij me zwanger maakte en soort van mijn leven verpestte, heeft Mark me veel geholpen met schrijven. Hij nam mijn papers zin voor zin met me door en analyseerde wat er beter kon. Hij gaf me een 10 en eiste vervolgens dat ik de paper alsnog herschreef. 'Jij bent te belangrijk,' zei hij, 'om niet te polijsten.' Hij wees een zin aan die ik had geschreven en vroeg: 'Wat probeerde je hier te zeggen?' En dan antwoordde ik stotterend wat mijn bedoeling was geweest en zei hij: 'Gewoon zo zeggen. Niet rond de pot draaien.'

Pas nadat hij me een aantal weken op die manier had geholpen, begon de affaire. Ik had met hem afgesproken in zijn kantoor. Toen ik daar aankwam, zei hij dat hij zich niet kon concentreren en hij vroeg of we een andere keer konden afspreken en ik zei prima. Maar toen liep het zo dat we het gebouw tegelijkertijd verlieten, en dat mondde uit in een wandeling, waarin hij zijn hart luchtte, al zijn frustraties over de faculteit en zijn vrouw en kinderen, en dat hij zich gevangen voelde in zijn leven. 'En ik verdien mijn klo-televen niet eens,' zei hij. 'Ik ben een slecht mens.'

'Dat ben je niet,' zei ik. 'Je bent een geweldige docent! Je hebt zoveel tijd besteed aan mij helpen.'

'En al die tijd wilde ik je dolgraag zoenen.'

Ik stond met mijn mond vol tanden. Ja, ik had een schoolmeisjescrush op hem, maar het was nooit bij me opgekomen om hem te zoenen. Ik kreeg een warm, tintelend gevoel als hij me een compliment gaf. Dat was alles.

Het regende en we liepen rondjes rond de campus. We hadden geen paraplu, maar we droegen allebei een jas met een capuchon. We stonden stil onder een enorme eucalyptusboom.

'Mag ik je zoenen?' vroeg hij.

Ik knikte. Geen haar op mijn hoofd dacht eraan nee te zeggen. Ik zou alles gedaan hebben wat hij me had gevraagd. Hij was klein, ongeveer 1,65 meter, even groot als ik, en ik had nog nooit

zo'n kleine man gezoend, en het was best fijn, onder onze capuchons in de regen. Maar zelfs ik dacht: *zoenen we nou openlijk op de campus? Dit lijkt me helemaal geen goed idee.*

Weet je, tegen dat het gedaan was tussen ons had hij zich zo kinderachtig gedragen en had ik zoveel verantwoordelijkheid moeten nemen voor wat we gedaan hadden, dat ik me niet eens misbruikt voelde. Ik voelde me... pissig. Als hij zich volwassen had gedragen, was dit helemaal nooit gebeurd.

Toen Mark voor het eerst naar Margo's appartement kwam had hij een honkbalpet en een zonnebril op, alsof hij zich vermomde voor de paparazzi. Margo had geen moeite gedaan om schoon te maken, schaamde zich niet dat Mark de roze fluwelen sofa vol vlekken zag, de warboel van kabels die uit de televisie stak. Haar bed zonder frame, een boxspring met matras op de vloer. Ze trok zich er niks van aan. Hij was hier om met een negentienjarige te neuken, dus wat had hij verwacht?

'Je hebt huisgenoten,' was zijn reactie.

'Ik had gezegd dat ik huisgenoten heb,' zei ze.

'Ik dacht niet dat ze thuis zouden zijn.'

'Is dat bier?' vroeg Suzie.

Mark hield inderdaad een sixpack met medicinaal ogende flesjes vast. Red Stripe. Een biersoort die Margo nog nooit had gezien. Ze schonken het in ieder geval niet in het restaurant waar ze werkte. Hij had nog steeds zijn zonnebril op.

'Zet af,' zei Margo, en ze probeerde de bril van zijn neus te visen. Hij wuifde haar hand weg. 'Hij is op sterkte.'

'Tol voor de trol,' zei Suzie, en ze stak haar hand uit om een biertje in ontvangst te nemen.

'Wat?'

'Geef haar een biertje,' zei Margo lachend. Hij hield de flesjes tegen zijn borst gedrukt als een kind dat niet wilde delen.

'Hoe oud ben jij?' vroeg hij aan Suzie. 'Jezus, Margo, het was niet mijn bedoeling om...'

‘Oud genoeg om te klikken bij de decaan, dus hup, tol voor de trol!’ gromde Suzie.

‘Dit was een vergissing,’ zei Mark.

‘Hier,’ zei Margo, en ze legde een biertje uit het sixpack in Suzies uitgestoken hand.

‘De trol is tevreden,’ zei Suzie.

‘Kom, we gaan naar mijn kamer,’ zei Margo.

Mark volgde haar door de gang, langs de kamers van haar andere huisgenoten, Kat de Grote en Kat de Kleine, tot aan haar deur.

‘Welkom,’ zei ze terwijl ze de deur voor hem openhield, ‘op de plek waar dromen werkelijkheid worden.’

Ze voelde zich niet echt aangetrokken tot Mark, maar de seks was verrassend aangenaam. Ze had seks gehad met twee jongens: eerst met haar vriendje op de middelbare school, Sebastian, die de beste hond ter wereld had, een gekruiste herder die Remmy heette. Remmy’s kop rook vaag naar pinda’s en ze hield echt wel meer van hem dan van Sebastian. De andere jongen had ze tijdens de introductieweek op college leren kennen en hij had daarna nooit meer tegen haar gepraat. Mark was anders in bed. Hij was niet besneden, wat haar nieuwsgierig maakte, en ze heeft de elasticiteit van zijn voorhuid nooit naar volle tevredenheid kunnen verkennen. Maar hij was ook passievol met een hoofdletter P. De eerste keer deden ze het staand met haar rug tegen de muur. Ze vond het onpraktisch en oncomfortabel, maar ze ging ervan uit dat het voor hem deel was van een of andere fantasie. Behalve een fantasie kon ze geen enkele reden bedenken om seks te hebben tegen een muur.

Na afloop ging hij op haar bureaustoel zitten en draaide rondjes. Ze ging naar de badkamer om te plassen, zodat ze geen blaasontsteking zou krijgen, en toen ze terugkwam was hij in haar bureau-lades aan het neuzen.

‘Wat doe je?’ vroeg ze.

Hij keek op en vroeg: ‘Loop je zomaar in je ondergoed rond?’

‘Het zijn allemaal meisjes,’ zei ze. ‘Wat zoek je in mijn bureau?’

‘Gewoon, nieuwsgierig.’

Ze zou verontwaardigd zijn geweest als er iets interessants in haar lades had gezeten. Als hij haar grafische rekenmachine met gebarsten scherm wilde bestuderen, zou ze hem niet tegenhouden. Haar geheimen zou hij niet vinden. Ze had er namelijk geen. Of toch wel, maar dan innerlijk, zelfs geheim voor haarzelf. Dat ze hem niet mocht, bijvoorbeeld, of toch niet echt. Het geheim van haar minachting lag diep vanbinnen in een lade te wachten als een opgevouwen belofte.

‘Weet je vrouw dat je dit doet?’ vroeg ze.

‘Uhm, nee,’ zei hij, en hij draaide nog een rondje met haar bureaustoel.

‘Maar je hebt dit eerder gedaan?’

‘Met een student? Nee.’

‘Met andere vrouwen?’

Hij hield op met rondjes draaien en leek na te denken over een antwoord. Hij opende een van de rare biertjes die hij had meegebracht. Hij gebruikte de rand van haar bureau om de dop van de fles te wrikken en ze stond versteld van zijn onbeleefdheid.

‘Dit heb ik nooit aan iemand verteld.’

‘Wat?’ vroeg ze. Ze lag languit op haar bed en werd zich ervan bewust dat ze zelfs in dit moment haar best deed om er mooi uit te zien in haar ondergoed, dat ze haar heup lichtjes kanelde terwijl ze tegen de kussens leunde. In de gang hoorde ze een van haar huisgenoten kotsen. Waarschijnlijk Kat de Kleine, die een onverbetere kotser was. Margo stond altijd versteld van het tempo waarop dingen bij haar naar binnen en weer naar buiten gingen.

‘Op onze huwelijksnacht heb ik seks gehad met de zus van mijn vrouw.’

Margo sloeg haar hand voor haar mond. ‘Mijn god, je bent echt een slecht mens!’

Hij fronste zijn wenkbrauwen en knikte. ‘Dat ben ik echt.’

‘Maar daarna ben je niet meer met haar zus naar bed geweest?’

‘Nee. Nou ja, nog een paar keer nadat we terug waren van onze

huwelijksreis, maar daarna zijn we ermee gestopt.’

‘Voelde je je schuldig?’ vroeg ze. Het was moeilijk in te schatten wat mannen voelden, besepte ze. Ze had het altijd onbegrijpelijk gevonden dat haar vader zich zo weinig aantrok van haar verlangen om hem te zien, dat hij gewoon een tas kon pakken en weg was als ze ’s ochtends wakker werd, zonder afscheid. Als kind dacht ze dat hij anders was met zijn echte kinderen, maar toen ze ouder werd en hem beter leerde kennen, besepte ze dat hij ook zo was met zijn vrouw en kinderen. Het kwam door het worstelen. Altijd onderweg. Daar voelde hij zich thuis: in een huurauto met twee mannen van ruim 135 kilo die psychotisch gewelddadig waren en verslaafd aan pijnstillers. De gewone wereld had misschien nooit helemaal echt geleken in zijn ogen.

‘Ik weet hoe dit klinkt, maar nee, niet echt,’ zei hij. ‘Ik deed gewoon alsof het niet was gebeurd. En aangezien ze niet wist dat het was gebeurd, leek het alsof het nooit was gebeurd.’

Hij schreef gedichten voor haar, ongeveer een tiental, maar deze vond ze het leukst:

HET HONGERIGE SPOOK

*In het donker kijken we elkaar aan
als misvormde duiven,
verward dat we een lichaam hebben.*

*Ik voel niets,
Raak me aan,
Ik voel niets.
Ik ben een hongerig spook.*

*We proberen elkaar op te eten
Maar het is als rennen in een droom,
Het donkere bevroren ijs van de werkelijkheid breekt rondom ons.*